

РЕШЕНИЕ

№ 4424

гр. София, 14.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав, в публично заседание на 20.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Къскабийска, като разгледа дело номер **5037** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Р. Б. /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на Д. Н., гражданин на Г. срещу заповед рег. № ЗДМ-28 от 26.01.2009 г. на директора на дирекция „Миграция” при МВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 41, т. 2 ЗЧРБ, е наложена принудителна административна мярка “принудително отвеждане до границата на Р. Б.”.

В жалбата се съдържат доводи за незаконосъобразност на административния акт, като се твърди, че ответният административният орган не е отчел продължителността на пребиваване на жалбоподателя в страната и семейното му положение. Не е взето предвид обстоятелството, че е сключил граждански брак с българска гражданка, от брака с която има родено дете – български гражданин. С жалбата е поискано и спиране предварителното изпълнение на оспорената заповед на основание чл. 166 АПК.

Ответната страна – директорът на дирекция „Миграция” при МВР, не изразява становище по жалбата и не взема участие в производството.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Видно от доказателствата, представени по делото с административната преписка, Д. Н. е гражданин на Г., влязъл в Р. Б. на 03.09.2008 г. с виза за краткосрочно пребиваване, по покана на Българския футболен съюз.

Съгласно предложение рег. № 3100/04.11.2008 г. от началник сектор „Миграция” – СДВР /стр. 7 от делото/ на 23.09.2008 г. Д. Н. е подал молба за разрешение за

пребиваване в страната, по която не издадено решение, поради липса на правно основание и тъй като лицето не било открито на декларирания адрес. На директора на СДВР е предложено спрямо чужденеца да бъде издадена заповед за принудително отвеждане до границата на Р. Б..

С оспорената в настоящото производство заповед № ЗДМ-28 от 26.01.2009 г. на директора на дирекция „Миграция” при МВР на Д. Н. на основание чл. 41, т. 2 ЗЧРБ, е наложена принудителна административна мярка “принудително отвеждане до границата на Р. Б.”. Административният орган е мотивирал прилагането на ПАМ с неоткриването на чужденеца на посочения адрес и липсата на правно основание за разрешение за постоянно пребиваване в страната. Посочил е, че чужденецът не е подал нова молба и не е напуснал страната след изтичане на разрешения му срок.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка.

С определение на съда от 28.06.2011 г. на жалбоподателя са дадени указания във връзка с разпределението на доказателствената тежест, като му е указана необходимостта да представи доказателства във връзка с твърденията в жалбата за продължително пребиваване в Б., за сключен граждански брак и за родено малолетно дете – български гражданин. Със същото определение на жалбоподателя е указано да уточни искането си за спиране на предварителното изпълнение на оспорената заповед като посочи конкретни нови обстоятелства във връзка с възможността допуснатото предварително изпълнение да му причини значителна или трудно поправима вреда, както и да представи доказателства. Определението на съда е връчено лично на Д. Н. на 04.07.2011 г., който в предоставения му срок, вкл. и в съдебно заседание не е ангажирал доказателства и не е изложил становище във връзка с дадените му указания от съда.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 25.05.2011 г., а жалбата до Административен съд София – град е подадена чрез ответния административен орган с вх. № Ж-891/01.06.2011 г. - в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган - директорът на дирекция „Миграция”, в предвидената от закона форма, при спазване на действащите материалноправни разпоредби и административно-производствените правила, като същият е мотивиран и е съобразен с целта на закона. Не са налице основания за отмяна по чл. 146, т. 1 – т. 5 от АПК.

В обжалваната заповед се съдържа точно описание на фактите от значение за случая, изложени са мотиви и правно основание за налагане на принудителната административна мярка.

Съгласно чл. 41, т. 2 ЗЧРБ принудително отвеждане до границата на Р. Б. се налага, когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешения му срок или в 7-дневен срок след уведомяването му за отказа да бъде продължено неговото пребиваване. В настоящия случай е налице първата хипотеза – чужденецът е влязъл на територията на Р. Б. на 03.09.2008 г. с виза за краткосрочно пребиваване, след което не

е налице разрешение за пребиваване на територията на страната, издадено от компетентен орган. Неоснователно е възражението на жалбоподателя за необоснованост на оспорения акт. От доказателствата приложени по делото по несъмнен начин се установява, че на лицето не е разрешен срок на пребиваване и към датата на издаване на спорния акт не е поискано ново разрешение за пребиваване. Чужденецът е подал молба за разрешаване срок на пребиваване в страната, но от представените по делото доказателства се установява, че такъв административен акт не е издаден. Установява се по несъмнен начин, че чужденецът не е бил открит на посочения от него адрес в страната и в последствие не е осъществил контакт със службите за административен контрол на чужденците. Поради това, в случая безспорно се установява наличието на предвидените в хипотезата на чл. 42, т. 1 ЗЧРБ факти, с които законът свързва прилагането на принудителната административна мярка. Като е издал процесната заповед на посоченото правно основание, административният орган е издал законосъобразен административен акт.

Във връзка с твърденията в жалбата обстоятелства за сключен граждански брак с българска гражданка и за родено малолетно дете – български гражданин, същите остават недоказани в настоящото съдебно производство. Доказателства за наличието на такива обстоятелства не са представени по делото от жалбоподателя, въпреки дадените от съда изрични указания в тази насока с определение от 28.06.2011 г. Поради това, като недоказани твърденията за сключен граждански брак и родено дете – български гражданин не следва да бъдат обсъждани от съда и не могат да обосноват извод за незаконосъобразност на оспорената заповед.

С жалбата е направено искане за спиране предварителното изпълнение на оспорената заповед на основание чл. 166, ал. 1 АПК. В искането не са посочени основания и нови обстоятелства за спиране изпълнението на заповедта, не се твърди наличие на причинена на оспорващия значителна или трудно поправима вреда, не са и представени доказателства в тази насока. На жалбоподателя изрично е указана необходимостта от уточняване искането с правно основание чл. 166 АПК и представяне на допълнителни доказателства с определение на съда от 28.06.2011 г., но това не е направено, както в предоставения 7-дневен срок, а така също и в съдебно заседание. Поради това, съдът намира, искането за спиране изпълнението на процесната заповед, допуснато с разпореждане на административния орган на основание чл. 60 АПК за неоснователно, поради което същото следва да бъде оставено без уважение.

По изложените съображения, оспорената заповед се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 3-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Н., гражданин на Г. срещу заповед рег. № ЗДМ-28 от 26.01.2009 г. на директора на дирекция „Миграция” при МВР.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Д. Н. за спиране изпълнението на заповед рег. № ЗДМ-28 от 26.01.2009 г., допуснато с разпореждане на директора на дирекция „Миграция” на основание чл. 60 АПК.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен

съд в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

Административен съдия: